

“Jo em despullo perquè em dóna la gana”

Laia Marull

(Barcelona, 1973)

és actriu en tot

el sentit del terme.

En teatre, cinema

o televisió, sap trobar

la manera de comunicar,

de commoure.

La seva interpretació

de Pilar, una dona

maltractada pel marit

que declara estimar-la,

li ha valgut la Concha

de Plata del Festival

de Sant Sebastià.

El film, ‘Te doy mis

ojos’, és d'Iciar Bollaín.

Immersos en plena gira promocional, després dels èxits que han vist a Sant Sebastià, els ulls foscos de Laia Marull no han perdut ni un bri de l'expressivitat amb què captiva les pantalles. Els ulls, els silencis que intercala sovint en les respostes i el somriure que amb prou feines abandona mai –només quan s'acosta a la dura realitat dels maltractaments: aleshores, poca broma– donen, a la conversa, segell distintiu.

—Va decidir dedicar-se a la interpretació seguint els consells de... Mafalda?

—Ja sembla una llegenda, això! Bé, sí, jo tenia a dins aquesta necessitat, m'imagino, em van regalar aquell llibre, allà deia que ho havia de fer i jo m'ho vaig prendre seriosament. [Iriu.]

—Li parlava, a vostè, la Mafalda?

—El meu pare em va regalar el llibre de Mafalda i em va dir que era màgic, que li feies una pregunta i et contestava. El cas és que aquella mateixa nit vam començar a parlar d'actuar i d'interpretació i jo em vaig començar a posar nerviosa i vaig obrir la Mafalda, com m'havia dit el meu pare, perquè em contestés. Allà, davant meu, hi havia una vinyeta de tota una pàgina, amb la Mafalda que deia “*si así no lo hiciéreis, que dios nos libre de la que se va a armar*”. I llavors vaig fer...Uf!

—Quants anys tenia, aleshores?

—Dinou o vint.

—És supersticiosa?

—Una miqueta. No sé comparar amb els altres, perquè això és tan secret...

—Quina és la primera vegada que es recorda dalt d'un escenari?

—La primera així, impactant, va ser a la parròquia. Em vaig apuntar al curs de teatre que s'hi feia, però resulta que tothom tenia com a vint o trenta anys, menys jo, que en tenia sis [riu]. La meva mare pensava que m'havia apuntat amb els nens, fins que un dia li vaig demanar diners per comprar-li un regal a una amiga que acabava de tenir un fill: “Voldràs dir la professora.” “No, no...” [Riu més.] Allà, jo era una mica com la mascota, m'imagino.

—Actors i actrius han de ser vanitosos per necessitat?

—[Llarg silenci.] Sí... no. Per necessitat, no: per desgràcia, diguéssim. No crec que hagi de ser així. Per què ho hauria de ser? A l'inrevés: se suposa que ens posem en la pell dels altres, hauríem de desaparèixer en comptes de ser més que el personatge que fem.

—Això és molt bonic, però...

—...En realitat no és així. Tenim necessitat que ens vegin, de figurar.

—Què hi ha al Canadà que l'atreu tant?

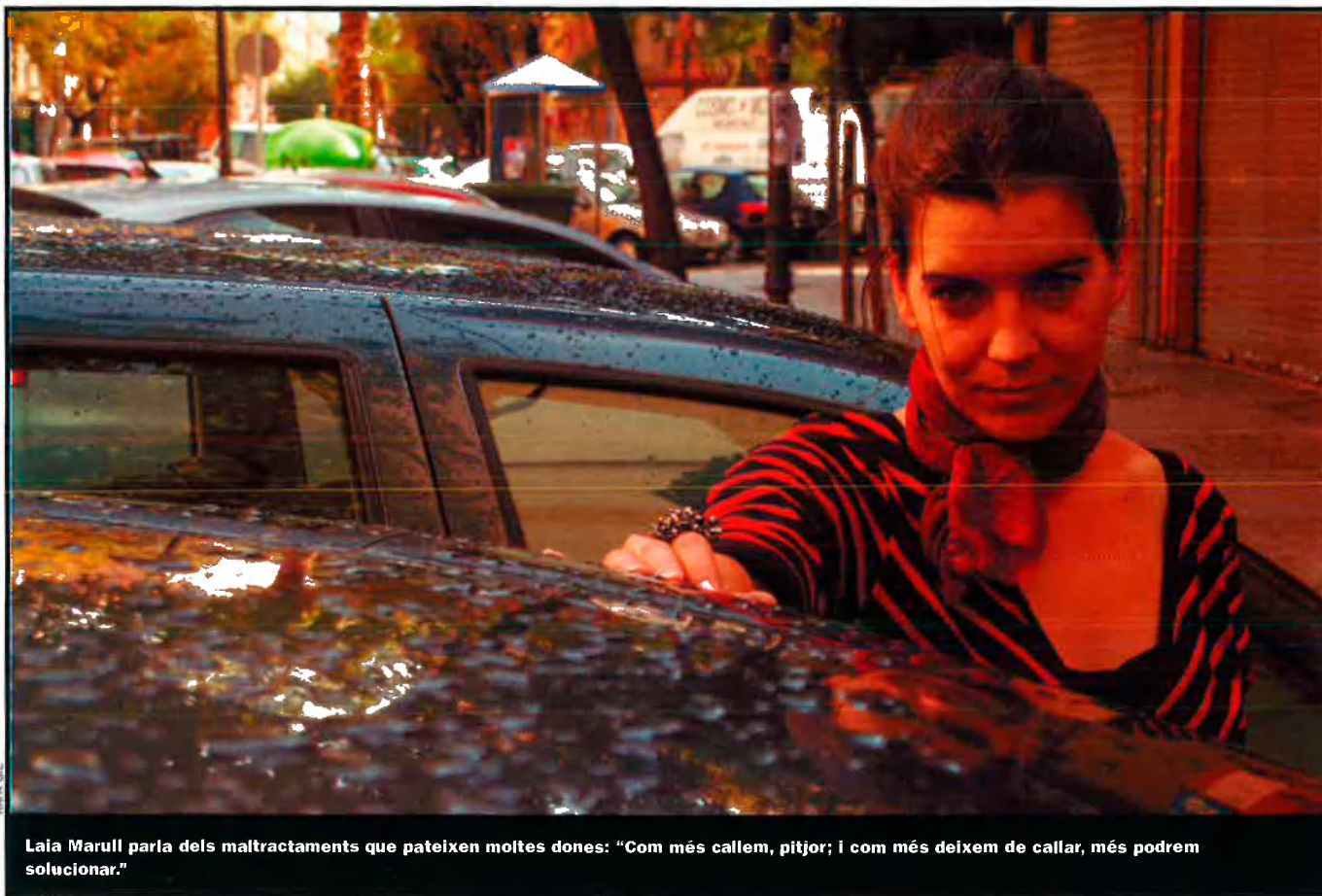
—[Riu, novament.] Boscos, molt grans, llacs..., amistats... Hi he anat a treballar diverses vegades i bé, ja sé que et refereixes al meu nòvio. Doncs això: hi ha el meu nòvio.

—Es van conèixer fent cinema: un amor de pel·lícula?

—Sí. Molt típic, oi? Comèdia romàntica —“noi coneix noia”—. Ell era el noi i jo la noia. [Riu.]

—I com porten la distància?

—Cadascú ho viurà a la seva manera. Jo, amb molta confiança i amb molta llibertat, perquè, si no, és impossible. I amb molt d'amor, perquè el

Laia Marull parla dels maltractaments que pateixen moltes dones: "Com més callem, pitjor; i com més deixem de callar, més podem solucionar."

mantens encara que no el tinguis a prop. [Fa una pausa i enceta una cançó:] "*Dicen que la distancia es el olvido, pero yo no concibo esa razón...*". Si t'estimes algú, encara que estigui a l'altra punta del món, te l'estimes i ja està.

—Viu a la Barceloneta. Què té aquest barri que no tingui l'Eixample?

—Té mar, té pescadors, té gent normal [riu], té la brisa marina, el meu carrer té un lloro molt simpàtic, gent que crida i canta...

—Se li veu vocació de normalitat just en un moment en què cada vegada és més coneguda...

—Jo també dubto que sigui compatible. No ho sé... De vegades penso, "ei, se m'acaba el xollo que no em conegui ningú".

Però no: estic encantada perquè tot va bé, perquè vaig fent el que m'agrada, perquè puc viure d'això, perquè a sobre em valoren les feines que faig... És cosa d'anar-t'ho muntant amb el que tens, no?

—Els premis canvien la vida o només alteren la decoració del menjador?

—Canvia el teu estat d'ànim i de la gent del voltant durant uns dies. Hi ha un suposat prestigi... És que no ho sé.

—El teatre és la vida?

—No. És una doble vida. [I torna a riure.]

—Han dit de vostè moltes coses i, entre d'altres, que és una màquina d'interpretar.

—Màquina, no; no m'agraden, les màquines. Però... tant de bo... Txuc-txucu-txucu... La veritat és que gaudeixo molt actuant. Però si puc viure sense treballar, no em passa res, a l'inrevés. M'agrada molt i m'hi poso molt a dins, però no em moro per treballar.

—I com se'n desfà, després, dels personatges?

—És que no cal que estiguis dins del personatge tot el dia. O sigui: diuen "acció", i ho fas; diuen "talleu", i ho deixes de fer. Sí que et queden coses, sí que prens coses, sí que et canvien moments, sí que et provoca estats d'ànim,

sí que... Sí. Sí. I de vegades pot ser fins i tot una mica esquizofrènic, però la meva necessitat no és entrar sinó al revés: jugar, fer-ho i sortir.

—El teatre et fa actriu, la tele et dona popularitat, el cinema et consagra... Això són tòpics?

—Són tòpics que hi continuen sent, però en realitat tot és molt relatiu. Jo decideixo un mitjà o un altre més pel projecte que és, amb qui és, pel que s'hi explicarà, que no pas pel mitjà. M'és igual: m'agraden tots.

—Diguí'm el millor i el pitjor de la seva professió.

—[Pausa llarguíssima.] A mi m'agrada la comunicació, conèixer-se i conèixer gent... El millor i el pitjor de la professió és allà mateix: hi ha gent que és brutal, que m'encanta conèixer i compartir-hi coses, hi ha gent molt interessant, però també gent que... no.

—Si continuem amb tòpics, parlarem de *sex symbols*: ha fet algunes obres...

[Riu i, amb una mà, s'abaixa una mica la brusa per deixar l'espatlla nua.]

—Al seu currículum destaca que és “especialista en nus”. Vostè s’ha despullat en moltes obres.

—Sí, en quasi totes, de fet. Jo no li dono més importància; això ho fa la gent després. Ja s’ho farà cadascú amb la seva consciència i la seva manera de veure els nus. Jo els faig perquè em dona la gana, perquè considero que els puc fer, que els vull fer. Tots tenim un cos, quan es despulla és un cos nu i ja està.

—S’ha definit alguna vegada com una persona prou impulsiva. Com tria els projectes?

—És una barreja rara. Sé que ho haig de decidir jo, però de vegades m’agradaria consultar la gent i dir “ei, faig això o no?”. M’ha de moure realment alguna cosa perquè, si no, després és més difícil posar-s’hi. Jo tinc una manera de treballar que dono molt de mi mateixa, i si no és per una implicació forta no té tant de sentit.

—Com se sent, després d’haver interpretat Pilar, la dona maltractada protagonista de *Te doy mis ojos*?

—Molt afortunada. Perquè és així de fotut però també així de real. Per a molta gent, la vida diària és un infern com aquest o pitjor, i jo tinc la sort, i he tingut la sort, de no viure-ho. Em sento realment molt afortunada i em provoca molta tristesa saber que hi ha moltes Pilars.

—Com se li queda el cos després d’interpretar una escena dura?

—Mira, podia molt ben ser que quan deien “talleu” em posés a riure, perquè tinc aquesta manera d’anar amunt i avall. Suposo que també són defenses. A més, el Luis Tosar és dels millors companys que he tingut en la meua vida professional, per no dir el millor. Ens hem entès perfectament i això que, de vegades... Mira, vam fer una escena, violenta, que després no surt a la pel·lícula i que va ser de les que més ens va costar, perquè... ah... Les dues primeres vegades jo estava tranquil·la i vaig notar que a ell l’afectava molt, vaig intentar estar-hi bé per ajudar-lo, però a la tercera o quarta vaig ser jo la que es va esfondrar: tenia unes ganes de plorar i d’anar-me’n a casa que em moria. En realitat, va ser difícil per a

tot l’equip: rodàvem en un lloc petit, càmera en mà, crits... Tothom es quedava amb els pèls de punta. Recordo que aquell dia, tornant a l’hotel, pensava “buf, ara podrien fer de mi el que volguessin,estic tan desprotegida...”.

—Per què creu que en parlem ara, dels maltractaments a les dones...

—...Si és una cosa que ha passat sempre? No ho sé. Crec que ara hi ha una consciència més gran. Mira: ahir un amic m’explicava que s’ha comprat una recopilació del Martes i Trece. Doncs bé, a part de l’empanadilla i tot plegat, que ens va fer riure a tots, hi havia un esquetx d’una dona amb un ull morat, plorant i dient que el marit la pegava... Tothom va riure d’això, també, en el seu moment. Ara riuríem menys. Ja és un avanç. Que serveixi o no, ja no ho sabem, però com més callem, pitjor; i com més deixem de callar, més podem solucionar.

—Abans d’interpretar la Pilar, ha parlat amb dones que hagin patit això?

—Sí, l’associació Maria de Padilla, a Toledo, va col·laborar amb la Iciar Bollain i els guionistes: van poder assistir a teràpies i més sessions per poder escriure amb sentit, sabent de què parlaven. Jo vaig parlar amb algunes d’elles i el que em van explicar va ser molt...Uf!

—És que la realitat...

—...Supera la ficció, sí. Jo crec que quasi sempre.

—Va, per acabar un xic més lleugeres: ens explica com pronuncien el seu nom a Madrid o a Toronto?

—Laila. [Riu, és clar.] Laila Marul, Leila Morul... De tot.

—Es veu de cartell amb Johnny Depp o Al Pacino?

—[I continua rient.] No, no... No m’agrada pensar en el futur, no sé per què. Els meus somnis són del tot normals, no somnio amb Hollywood. El meu somni és molt cursi: ser feliç i viure bé.

Núria Cadenas

Per Nadal regaleu Cultura i Pàtria

2

llibres

Rocaguinarda / Barcelona 1714

+

2

pòsters

Rocaguinarda / Barcelona 1714

+

1

mapa

Països Catalans

CATIMPERIUM

- Llibres històrics
- Samarretes nacionalistes
- Pòsters
- Mapes
- Noticiari independentista

Més informació a www.catimperium.com.
Envieu aquesta butlleta complimentada a la
bústia postal núm. 153 08220 TERRASSA

Sol·licitud de comanda

Nom

Cognoms

DN' Edat

Adreça

Núm. Pis Porta

Població CP

Telefón

Correu electrònic

Especificar núm. de packs a la casella:

PACK
només
26 €

Les despeses de fransa van a càrrec del client.